

„Toată puterea Mi-a fost dată” – Autor necunoscut

Pe pământ stăpânesc tot felul de conducători, buni și răi, oameni care sunt o binecuvântare pentru cei subordonați autorității lor, și alții, sub a căror samavolnicie se ruinează țara și locuitorii suspină. Dacă stăpânitorii și conducătorii își iau hotărârile prin Cel care în cartea Proverbe Se numește „înțelepciunea”, atunci acestea nu pot să fie decât „drepte” (Proverbele 8.15); dacă ei guvernează în înțelepciune, atunci decretul lor vor forma un baraj puternic împotriva fărădelegii și a răutății care distrug tot; și dacă adaugă bunătatea la înțelepciune, atunci domnia lor va fi de durată spre folosul multora. Dar dacă cel de care se lasă călăuzit un conducător al poporului, chiar dacă inconștient, este cel pe care Scriptura îl numește mincinos și ucigaș de oameni, adică un distrugător al sufletelor, și anume, satan, - și satan este într-adevăr dumnezeul veacului acestuia (compară cu 2 Corinteni 4.4) -, atunci conducerea sa nu poate să aibă drept consecință decât: distrugere, nenorocire și mizerie. Cea mai bună dovadă pentru această afirmație o oferă în vremea noastră Rusia. Prin domnia conducătorilor ei, care stă foarte evident sub conducerea satanică, această țară bogată, ale cărei bogății din sol sânt nesfârșite și a cărei fertilitate a făcut odinioară din ea grâнарul Europei, a devenit o țară înfometată, cu o populație al cărei strigăt urcă la cer.

Așa este astăzi. Dar nu va rămâne așa.

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”, le-a spus ucenicilor Săi Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, înainte să-i părăsească, pentru a Se întoarce în cer. Acest cuvânt își va găsi cândva împlinirea în așa fel, încât oricine o va vedea. Într-adevăr, astăzi încă nu este împlinită. „Încă nu vedem că toate îi sunt supuse”, spune autorul Epistolei către Evrei, dar apoi adaugă pentru cei deveniți credincioși în Hristos: „dar Îl vedem pe Isus ... încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2.8,9). Intrat în cer, El, Omul Isus Hristos, tronează deja acum la dreapta lui Dumnezeu, ca Cel Căruia Îi este dată toată puterea, dar aceasta din urmă încă nu s-a arătat în exterior. Aceasta se va petrece abia când prorocia lui Daniel își va găsi împlinirea, iar acest moment se apropie cu fiecare zi. În vedeniile lui Daniel, Dumnezeu apare ca „Cel bătrân de zile” [Daniel 7.9], al Căruia veșmânt este alb ca zăpada și al Căruia tron este flăcări de foc, din care iese un foc arzător, Căruia Îi slujesc milioane de oameni și în fața Căruia stau sute de milioane de oameni. La Acest „Bătrân de zile”, profetul vede venind pe Unul ca un Fiu al Omului și după ce I s-a dat „stăpânire și glorie și o împărăție”, Îi vor sluji toate popoarele, națiunile și limbile și stăpânirea Sa va fi una eternă, care nu va trece și Împărăția Sa va fi una care nu va fi nimicită [Daniel 7.14]. Toate împărățiile pământului, oricât de mari ar fi – să ne gândim numai la imperiul lui Nebucadnețar, al lui Alexandru și al lui Napoleon – toate au dispărut, toate cele existente vor dispărea la fel, dar Împărăția Fiului Omului va dăinui atâta timp cât va exista acest pământ; și în secolele acestei Împărății, oamenii de pretutindeni vor experimenta cu adevărat ce sunt: gloria și puterea, dreptatea și pacea.

În ceea ce privește gloria Sa vizibilă pentru ochii tuturor, zilele „totalei puteri” a Domnului nostru Hristos sunt deci încă viitoare. Dar în altă privință, Acestui minunat Fiu al Omului Îi este dată astăzi deja „toată puterea” de către Dumnezeu, de Atotputernicul. Dar în care privință?

Răspunsul îl găsim în penultimul verset al Evangheliei după Matei, și anume, în ultima poruncă, pe care Domnul, care pleca, le-o dă celor unsprezece ucenici ai Săi. În această poruncă, El le-a poruncit să meargă și să facă ucenici din toate națiunile. Deci, aici El vrea să folosească puterea dată Lui, ca să conducă în lumină și în libertate pe oamenii care zac în puterea păcatului și în stăpânirea lui satan. Nu vom discuta acum dacă cei unsprezece ucenici au îndeplinit cu adevărat

această misiune a Domnului lor – știm că mai târziu, Pavel a fost însărcinat într-un mod deosebit cu aceasta -, mai degrabă vreau să îndrept atenția noastră scurt spre misiunea în sine.

Această misiune înseamnă, nici mai mult, nici mai puțin, decât o luptă violentă între lumină și întuneric. Să facă ucenici dintre națiuni, deci pe păgâni, însemna să pătrundă în împărăția lui satan într-un mod fără precedent și să-i răpească prada, adică sufletele ținute în robie. Ce putere uriașă reprezintă satan și oștirile sale, aceasta ne-o spune Pavel în Epistola sa către Efeseni, când vorbește despre „stăpâniri, autorități, stăpânitorii lumii întunericului acestuia, puterile spirituale ale răutății în cele cerești” (Efeseni 6.12). Firește că Isus a biruit pe cruce această putere îngrozitoare. „Prin moartea Sa, El l-a desființat pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2.14). Tocmai pe baza acestei lucrări a putut Dumnezeu să-I dea, Lui, Fiului Omului, toată puterea în cer și pe pământ. Dar de la această biruire a lui satan, până la definitivă sa zdrobire mai este totuși un pas mare. Lui satan încă nu i-a fost luată definitiv puterea. Dumnezeu, potrivit planurilor Sale de nepătruns, lasă desfășurarea lucrurilor să-și urmeze cursul. Satan încă mai este la cârmă și profită într-adevăr bine de timpul care i-a mai rămas. Știm din Faptele apostolilor despre eforturile pe care le-a făcut la început ca să se împotrivescă răspândirii Evangheliei harului în Isus Hristos. Le putem remarca permanent în secolele care sunt între perioada aceea și cea de astăzi și le mai vedem și astăzi. Totuși – și acum vine marele „dar” – Celui mai tare, care a venit peste el, satan cu toată puterea și viclenia sa n-a putut să-I facă față. Cine crede mesajul Evangheliei și-L primește pe Isus, acela are parte de o eliberare puternică din sclavia lui satan și din robia păcatului. Începând de atunci, Domnul său este Isus, Cel prietenos și milostiv, la care omul găsește odihnă pentru sufletul său, deoarece jugul Său este bun și sarcina Sa este ușoară [Matei 11.30].

Acest Isus, Fiul Omului, înălțat la dreapta lui Dumnezeu, încă îi mai invită, ca Mântuitor al păcătoșilor, pe cei trudiți și împovărați să vină la El. Puterea Sa mai este și astăzi prezentă ca să salveze și să elibereze. Și cine ascultă de glasul Său, acela află că El este mai puternic decât satan. Firește, fără luptă nu se realizează. Satan nu renunță ușor la prada sa. Mulți află aceasta într-un mod înspăimântător. Chiar și pentru credincioși, lupta nu încetează niciodată. Cu toate acestea, rămâne valabil: „Lui I-a fost dată toată puterea” și El este suficient de puternic ca să rupă chiar și lanțuri de fier.

Dragostea lui Isus mântuiește
Mâna-I tare, credincioasă,
Lanțul de păcat zdrobește,
Și El totul înnoiește.

Adevărul acestor cuvinte aș dori și eu să-l mărturisesc, așa ne scrie un prieten, care prin puterea salvatoare a lui Isus a fost eliberat din lanțurile alcoolismului. Cu toate că părinții mei nu beau, am fost înfrânt de ispită și de tentație, din câte îmi amintesc, deja ca băiat de cinci ani (!) și mă îmbătam într-un asemenea hal, încât nu știam unde mă aflam. Cum va fi triumfat atunci în fața unui asemenea succes la un om atât de tânăr, vechiul vrăjmaș rău, care, ca hoțul din pilda Domnului nostru Isus, nu vine decât „ca să fure și să înjunghie și să omoare”!

Pe când eram cam de douăzeci de ani am început să beau regulat, și anume, într-un mod, încât după o vreme mi-am pierdut postul. M-am speriat de mine însumi. Teama, îngrijorarea și îndoiala m-au speriat și această stare devenea uneori așa de gravă, încât mă gândeam serios să provoc un sfârșit violent acestei vieți mizerabile. Așa o face diavolul. După ce întâi și-a supus un biet suflet, în cele din urmă îl lasă pradă disperării, da, la sfârșit îl împinge cu o singură lovitură de picior – de câte ori nu i-a reușit deja aceasta! – într-o eternitate întunecoasă, unde trebuie să-și suporte pedeapsa eternă într-un loc „unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9.44,46,48).

Prin harul lui Dumnezeu am rămas păzit de pasul extrem. Desigur, El nu vrea moartea păcătosului, ci ca el să se întoarcă de pe calea sa și să trăiască. El S-a îngrijit și ca eu să primesc un alt post, și anume, ca funcționar economic în Polonia rusă. Dar, din nefericire, bunătatea lui Dumnezeu n-a reușit să mă conducă la pocăință (Romani 2.4). Eu n-am scăpat de băut și i-am slujit lui satan mai departe, ca și până acum. Eram cu adevărat „rob al păcatului”, cum le-a spus Domnul nostru odinioară iudeilor (Ioan 8.34). Șapte ani mi-am păstrat postul bun, cu toate că în timpul acesta am pus de multe ori la grea încercare răbdarea și îngăduința angajatorilor mei. Dar apoi, ruinat trupește și sufletește, n-am putut să mai corespund cerințelor slujbei mele și a trebuit să fiu concediat. Alunecam tot mai mult și mai mult, spre prăpastie.

Nu pot să caracterizez decât ca pe un alt har al lui Dumnezeu faptul că El, în ciuda stării departe de a fi recomandabilă în care mă aflam în vreme aceea, m-a făcut să găsesc din nou de lucru. Ca supraveghetor al unui număr de muncitori polonezi, așa-zisi muncitori agricoli sezonieri, am ajuns în Germania pe vremea muncii de vară. S-ar fi zis că experiențele făcute m-ar fi silit la abținere. Dar nu era cazul. Am fost serios avertizat și prevenit de mama mea, ca și de alții. Dar totul n-a ajutat la nimic. N-am scăpat de băut. Puterile mele trupești au scăzut. Simțurile mele au fost amorțite și facultățile intelectuale au paralizat. Simțeam aceasta, firește, dar eram lipsit de tărie de caracter și neputincios în fața a toate, incapabil să opresc declinul. Cu toate că beam aproape fără să mă opresc, am reușit – aproape incredibil, dar adevărat – să-mi ascund starea mizerabilă în fața unei fete pe care o doream de soție, așa că s-a măritat cu mine, crezând că are de-a face cu un bărbat integru. Cu atât mai mare a fost spaima ei când și-a dat seama cine eram, curând după nunta noastră. Ah, cât de mult a plâns sărmana mea soție scumpă din cauza mea! Cum m-a asaltat ea cu rugăminți, să renunț la patima mea fatală! Ce-i drept, i-am promis sus și tare că nu voi mai bea. Uneori poate chiar luam în serios această promisiune. Dar, în fond, toate rugămințile și lacrimile nu făceau o impresie adâncă asupra sufletului meu împietrit prin anii îndelungați de băut. Sticla de țuică îmi era în vremea aceea – trebuie s-o mărturisesc – mai dragă decât soția și copiii. O, eram un tată rău. Nu este de mirare că atunci când au crescut, copiii mei mă disprețuiau și nu mă mai ascultau. Cum puteau să și aibă respect față de un tată care peste zi păstra sticla de țuică în buzunarul pantalonilor, iar noaptea sub pernă, și care în orice oră liberă mergea la cârciumă?!

Astfel au trecut iarăși unsprezece ani lungi. Mereu făceam încercări să mă îndrept, mai ales la rugămințile și lacrimile soției mele. Dar deoarece întreprindeam totul din propria putere, trebuia să dau greș. Cum aș fi putut eu, biet om șovăielnic, să repurtez o biruință prin mine însumi, asupra puternicului vrăjmaș al sufletelor? Într-adevăr, cu timpul a intervenit totuși o schimbare la mine, încât odată cu înaintarea în vârstă mi-a devenit tot mai limpede: așa nu poate și nu are voie să meargă mai departe; astfel te distrugi trupește și sufletește. Am scuturat lanțurile mele, dar n-am reușit să le rup, cu toate că am încercat diferite mijloace lăudate în ziare împotriva alcoolismului. Mijloacele mă costau o sumă frumușică de bani, dar nu ajutau cu nimic. Probabil că în ceea ce privea valoarea lor, ele nu erau deloc proporționale cu prețurile care se cereau pentru ele. În sfârșit – era în anul 1905 – mi-a căzut în mână un ziar saxon, în care am citit aproximativ următorul anunț:

Muți bețivi caută mijloace ca să fie eliberați de alcoolism. Banii cheltuiți pentru acestea sunt bani aruncați. Cine caută cu adevărat eliberare, să ni se adreseze nouă!
Am pregătit un mijloc care ajută sigur.

Deoarece făceam parte dintre cei care pierduseră o sumă nu fără importanță pentru scopul menționat, am hotărât să mai fac o ultimă încercare și am scris la adresa indicată. I-am rugat să-mi trimită mijlocul cu ramburs, să coste cât o vrea.

Trei zile mai târziu am primit o scrisoare cu un - Nou Testament. Lângă Noul Testament era un certificat pe baza căruia trebuia să mă oblig să nu beau timp de *o zi*. Certificatul avea o notă în care se spune că numai Domnul Isus, Mântuitorul păcătoșilor, putea să-i elibereze pe cei legați, dar trebuie să *și vrei* să devii liber. Pentru a manifesta această dorință, certificatul trebuia să fie semnat. Isus a venit ca să-i mântuiască pe păcătoși și El este de găsit în cartea alăturată.

Cum apucă un om care se îneacă funia salvatoare care îi este aruncată, așa am apucat eu mijlocul recomandat mie. Absolut conștient de propria mea neputință, am semnat în 25 mai, 1905, prima obligațiune și am jurat să mă abțin „cu ajutorul lui Dumnezeu” de la băuturile alcoolice. În perioada de luptă grea care a urmat apoi, am putut să primesc mult ajutor din partea Asociației Crucii Albastre, care îmi trimisese Noul Testament. Am obținut multe sfaturi bune și cu sprijinul milostiv al lui Dumnezeu am reușit, în loc de cârciumă să merg la adunări creștine și să vizitez creștini adevărați. În felul acesta am ajuns sub Cuvântul lui Dumnezeu și am învățat să-L cunosc pe Acela care l-a biruit pe cel tare. Așa cum eram, în starea mea legată, păcătoasă, am mers la Mântuitorul și El m-a dus din întuneric în lumina Sa. El nu numai că m-a dezlegat de puterea satanică ce mă înrobea, ci m-a eliberat și de stăpânirea păcatului și mi-a iertat toate păcatele pe baza lucrării Sale de la Golgota. Astăzi nu mai am nevoie să beau ca un sclav legat de către satan, ci pot să trăiesc pentru El și să-I slujesc cu inima fericită și recunoscătoare.

Încă un lucru vreau să spun la încheiere. Chiar dacă Domnul Isus mi-a venit în ajutor, în slăbiciunea mea, cu acel cartonaș de abțință, eu știu totuși că El este puternic ca să aducă pe calea cea bună și fără certificatul de abțință, pe cei care sunt legați într-un mod asemănător. La urma urmelor, El este singurul care poate să rupă astfel de lanțuri și care o și face. Dar important este ca cel legat să vrea să vină la El, căci este scris: „Și cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” [Apocalipsa 22.17]. Brațele Sale sunt întinse, El nu respinge pe nimeni care, urmând invitația Sa, se întoarce la El. Ușa harului încă mai este deschisă, deschisă pentru oricine.

Și El dă fără plată. Lumea își oferă mijloacele pe bani grei. Dar El dă cel mai mare bun fără plată. El oferă fără plată o deplină mântuire eternă.

Și el este puternic. Priviți-mă! Din ce legături m-a dezlegat! Cât de adânc mă scufundasem! Într-adevăr, eram un om total pierdut. Dar El m-a eliberat complet. Totul a devenit altfel. Toți se bucură de minunata transformare petrecută cu mine. Da, când Fiul eliberează pe cineva, acela este într-adevăr liber. Liber de stăpânirea păcatului, răscumpărat din sclavia lui satan, un astfel de om umblă ca un om liber în întâmpinarea libertății gloriei copiilor lui Dumnezeu, spre acel timp încă viitor, când chiar și creația va fi eliberată de robia stricăciunii (Romani 8.21).